

Arrest

nr. 110 184 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat H. CILINGIR en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Babar, gelegen in het district Puli Khumri, provincie Baghlan. U bent 23 jaar oud en ongehuwd. Toen u samen met uw vader jullie landbouwgronden aan het bewerken was, kwam de Taliban uw vader vragen om u de Jihad te laten voeren. Uw vader ging echter niet akkoord, waarna de Taliban jullie een rekruteringsbrief zond. De Taliban eiste daarin dat u zich zou aanmelden in de moskee van Qazi Kalay. Omdat u hun eis nog steeds niet had ingewilligd, werd u door hen ontvoerd. U werd geslagen en drie weken lang in gevangenschap genomen. Omdat de Talibs ermee dreigden u te onthoofden, ging u akkoord de Jihad te voeren. Toen de Taliban daarop een Amerikaans konvooi wilde aanvallen in Bashe Shamal, zag u tussen het vuurgevecht door uw kans schoon te ontsnappen. Eenmaal thuis zond uw vader u naar uw oom langs moeders zijde. Daar regelden ze uw vlucht naar het buitenland. Ongeveer vier jaar voor uw gehoor op het CGVS vluchtte u weg uit Afghanistan. U kwam in 2008 aan in Griekenland, waar u vier

jaar verbleef. Op 21 mei 2012 vroeg u asiel aan in België. Vijf maand vóór uw asielaanvraag in België werd uw broer in Afghanistan aangevallen door de Taliban. Ze eisten dat hij zich bij hen zou aanmelden na uw vertrek. Omdat hij had geweigerd, werd hij in de rug aangevallen. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legt u uw taskara voor, die van uw broer en vader, een foto van uw broer, een foto van u toen u klein was, de medische documenten van uw broer na zijn ziekenhuisopname in Afghanistan en de briefomslag waarmee deze documenten u werden opgestuurd uit Afghanistan.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dient te worden geconcludeerd dat u geen ernstige elementen aanbrengt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst in de zin van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (verder: de Vluchtelingenconventie). U hebt evenmin ernstige elementen aangebracht die erop wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 a, b of c van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 in verband met de subsidiaire bescherming. Er dient namelijk te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige, incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw problemen in Afghanistan waardoor er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Daardoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw vluchterlaas, die rechtstreeks gelinkt zijn aan deze activiteiten. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw rekrutering door de Taliban niet aannemelijk hebt kunnen maken. Ten eerste bent u niet consistent over de inhoud van deze brief. Zo verklaart u in eerste instantie dat de rekruteringsbrief u enkel opdroeg de Jihad te voeren op straffe van onthoofding. Deze beperkte en vage inhoud bevestigt u nadien nogmaals expliciet als enige tekst die op deze brief stond neergepend (gehoorverslag CGVS, dd. 25/03/2013, p. 8). Pas wanneer u wordt gevraagd hoe en waar u zich dan wel moest aanmelden bij de Taliban wanneer u effectief zou willen toetreden, vertelt u, in tweede instantie, dat de brief ook vermeldde dat u naar de vergadering in de moskee van Qazi Kalay moest komen (CGVS, p. 9). Vervolgens bent u ook over het moment van aanmelden niet eenduidig. In eerste instantie zegt u dat de mensen u hadden verteld dat u zich 's avonds moest aanmelden én dat dit niet in de brief stond (CGVS, p. 9). Nadien verklaart u dat het moment van aanmelden wel in de brief stond (CGVS, p. 10). Het is opvallend dat er, naargelang er dieper wordt doorgevraagd, er telkens meer tekst op uw rekruteringsbrief verschijnt. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u uw antwoord aanpast naargelang de vraagstelling. Ten tweede lijkt het weinig geloofwaardig dat u de brief van de Taliban niet serieus nam, toen u hem had ontvangen (CGVS, p. 9). Dit te meer omdat uw vader twee dagen voordien al een bezoekje had gekregen van de Taliban met de uitdrukkelijke eis dat u hen zou vervoegen (CGVS, p. 8). Dat een persoon dan nadien een brief ontvangt en deze niet serieus neemt, lijkt in de Afgaanse context hoegenaamd niet geloofwaardig. De vaststelling dat u vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegt en stevast uw antwoorden probeert aan te passen naargelang de vraagstelling om uw onvolkomenheden te verdoezelen en daarbij tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt dan ook uw bewering ooit een brief van de Taliban te hebben ontvangen. Vervolgens bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken drie weken lang bij de Taliban te hebben geleefd. Uw verklaringen hieromtrent klinken hoegenaamd niet geloofwaardig en doorleefd. Ten eerste lijkt het weinig geloofwaardig dat de Talibs reeds na de eerste dag een gevangene zouden geloven dat hij de Jihad zou willen meevoeren met hen (CGVS, p. 14). Dit te meer omdat u aanvankelijk hun mondelinge en nadien ook hun schriftelijke oproeping in de wind had geslagen (CGVS, p. 8). Uw verklaring dat de Taliban u anders zou vermoorden indien u zou gaan lopen (CGVS, p. 14), herstelt de gemaakte bedenking niet, waarom zij u zo snel in vertrouwen zouden nemen, u een Kalasjnikov in de handen zouden steken en u hun basis zouden laten bewaken (CGVS, p. 15). Het wekt verwondering dat de Taliban ervan zouden uitgaan dat zij op zo'n korte termijn iemand zouden kunnen overhalen mee met hen de Jihad te voeren. Ten tweede kan u hoegenaamd niet doorleefd en dus geloofwaardig vertellen over uw drie weken in handen van de Taliban. Zo vertelt u dat jullie op die schuilplaats met ongeveer twintig personen waren, maar behalve de naam van twee Talibs kan u geen andere bij naam noemen (CGVS, p. 22). Over de grot waar u drie weken verbleef kan u dan weer enkel vertellen dat het er donker was (CGVS, p. 18). Verder niets. Over uw bezigheden in die drie weken vertelt u dan weer enkel dat u met een Kalasjnikov leerde werken (CGVS, p. 15). Verder niets. Over de bezigheden van de Talibs kan u dan weer enkel zeggen dat ze aten, bidden, zongen, trainden en via communicatiemiddelen met elkaar overlegden (CGVS, p. 17). Over die training kan u echter enkel vertellen dat er telkens twee Talibs in een cirkel liepen en van één plaats naar de andere sprongen en af en toe met hun Kalasjnikov schoten (CGVS, p. 18). Over hun communicatie kan u niets vertellen omdat dit telkens in een afstand van u gebeurde. Van iemand die drie weken bij de Taliban heeft verbleven, mag worden verwacht dat hij meer informatie en meer details kan geven over die periode. De vaststelling dat u dat niet kan, doet dan ook heel wat vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid hieromtrent.

Deze vaststelling wordt nogmaals versterkt doordat uw verklaringen over het gevecht in Bashe Shamal tussen de Taliban en een Amerikaans konvooi, waar ook u bij betrokken was, alweer het anekdotische niet overstijgen. Alhoewel u tweemaal gevraagd werd om het gevecht te beschrijven alsof u er zelf bij stond komt u niet verder dan aan te geven hoeveel wagens erbij betrokken waren en dat er geschoten werd (CGVS, p. 19), wat weinig overtuigend is voor iemand die middenin in een vuurgevecht terecht kwam. Verder kan u ook de periode na uw ontsnapping en de aanval van de Taliban op uw broer Jamaludin niet aannemelijk maken. Het lijkt namelijk weinig plausibel dat de Taliban, drie en een half jaar nadat u bij hen was weggelopen, uw broer zou oproepen de Jihad te voeren omdat u het op een lopen had gezet (CGVS, p. 7). Uw argument dat uw broer te jong was toen u was weggelopen en men daarom zo lang had gewacht, houdt geen steek (CGVS, p. 7). U verklaart namelijk zelf dat u op de dag van uw gehoor op het CGVS 23 jaar oud bent en uw broer 21 of 22 (CGVS, p. 2 & 3). U moet dus 19 zijn geweest toen de Taliban u ontvoerde, uw broer 20 of 21 toen hij werd aangevallen. De medische attesten over uw broer tonen daarbij ook niet aan dat de verwondingen werden aangebracht door de Taliban. Vervolgens moet worden vastgesteld dat u niet consistent bent over de periode wanneer de Taliban u voor het eerst bij u thuis kwam opzoeken nadat u was ontsnapt. Zo vertelt u in eerste instantie dat de Taliban uw vader een maand na uw ontsnapping opzocht (CGVS, p. 7). In tweede instantie verklaart u dat de Taliban uw vader voor het eerst bezocht, twee maand na uw ontsnapping (CGVS, p. 20). Weinig plausibel is dan weer dat de Taliban nadien nog meermaals zou zijn langs geweest (CGVS, p. 7). De Taliban had er namelijk reeds bij uw gevangenschap mee gedreigd uw hele familie te vermoorden indien u zou ontsnappen (CGVS, p. 20). Dat men dan nog meermaals uw familieleden zou opzoeken zonder een vinger naar hen uit te steken en uw jongere broer pas drie en een half jaar na uw ontsnapping aanvalt, ondermijnt nogmaals uw geloofwaardigheid dat de Taliban u in Afghanistan viseert. Bovendien heeft u er geen idee van hoeveel keer uw familie nog een bezoekje kreeg van de Taliban (CGVS, p. 7 & 21). Van iemand die op de vlucht is voor de Taliban en daarbij zijn familie in de problemen achterlaat mag namelijk een consistente en meer informatieve beantwoording worden verwacht. Tot slot bent u bijzonder onduidelijk over de manier waarop de Taliban te werk ging in uw dorp. Zo verklaart u enerzijds dat de Taliban met mensen sprak en dat ze velen een brief had gestuurd (CGVS, p. 9 & 10). Als u dan de vraag wordt gesteld wie van uw dorp zich net als u bij de Taliban moest gaan aanmelden, zegt u niets te weten van andere mensen (CGVS, p. 11). Gevraagd naar waarom de Taliban dan net u wilde, houdt u het heel algemeen en vaag en stelt u dat u de Jihad moest voeren (CGVS, p. 11). Persoonlijk heeft u het in die drie weken echter nooit gevraagd aan de Talibs waarom ze net u eruit hadden gekozen (CGVS, p. 11). Voorts beweert u ook dat de ouderen van uw dorp tegen de Taliban waren, maar er niet openlijk konden over praten (CGVS, p. 12). De Taliban gebruikt namelijk geweld. Deze verklaringen zijn opmerkelijk. Dat de Taliban jongeren zou rekruteren zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in een tribale samenleving als de Afghaanse namelijk weinig aannemelijk te noemen. Deze voorstelling van de feiten stemt dan ook in het geheel niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de Taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier). Dat geen enkele van deze elementen aanwezig is in het door u voorgehouden relaas en u daarenboven aanhaalt dat de Taliban geen steun van de dorpingen nodig heeft (CGVS, p. 12), roept vragen op. Het is erg merkwaardig te noemen dat de door u geschetste gebeurtenissen die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan zich klaarblijkelijk lokaal hebben afgespeeld, namelijk rekrutering in uw dorp en straat, maar u tegelijkertijd het CGVS nauwelijks informatie kon verschaffen over de context waarin dit plaatsvond. Dergelijke vage en ontwijkende antwoorden bevestigen dat uw asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Uw uiterst ongeloofwaardige laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring dat u moet vrezen voor de Taliban. Gezien deze ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden, kunnen zij geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenconventie of de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. U bracht geen andere feiten aan die een gegronde vrees voor vervolging uitmaken in de zin van de Vluchtelingenconventie of die zwaarwegende gronden uitmaken om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien

uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Baghlan, meer bepaald in het district Puli Khumri te worden beoordeeld. Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Baghlan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal incidenten in het district Puli Khumri significant afnam en kan dan ook niet worden geconcludeerd dat er voor burgers sprake is van een reëel risico te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Puli Khumri van de provincie Baghlan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara, die van uw vader en broer en de foto's bewijzen enkel uw identiteit die niet in vraag wordt gesteld. De ziekenhuisattesten van uw broer werden eerder al besproken en zeggen daarbovenop ook niets over uw persoonlijke problemen in Afghanistan. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 1, A, (2) van het internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker stelt dat Baghlan op de lijst van de Verenigde Naties staat vermeld als onveilig en dat heel de provincie Baghlan in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker geeft een overzicht van de veiligheidstoestand in Afghanistan en citeert hiervoor uit een ambtsbericht van 12 juli 2012 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker stelt dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan stappen omdat de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking

bescherming te bieden. Verzoeker geeft een overzicht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 van het EVRM.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker over zijn problemen in Afghanistan tegenstrijdige, incoherente en weinig geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. De Raad sluit zich volledig bij dit oordeel aan, net zoals bij de motieven die tot dit oordeel hebben geleid.

Verzoeker haalt verder in zijn verzoekschrift geen enkel argument aan waarom hij in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in het district Puli Khumri een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *“alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in*

staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen". De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat in het district Puli Khumri het aantal incidenten significant afnam en dat de gewapende oppositiegroepen vooral *improvised explosive devices* als wapen gebruiken (*subject related briefing "Afghanistan"* - "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" 21 maart 2013, 26). In zijn verzoekschrift heeft verzoeker geen informatie opgenomen die concreet ingaat op de veiligheidstoestand in het district Puli Khumri. Uit het ambtsbericht waaruit verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, blijkt dat er in het noorden van Afghanistan nog steeds incidenten zijn en dat er geïsoleerde, afgelegen en dunbevolkte gebieden zijn waar de taliban de controle hebben. Uit het ambtsbericht kan echter niet worden opgemaakt om welke incidenten en welke districten het gaat, zodat deze informatie op zich niet aantoonde dat er in verzoekers district een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verder toont verzoeker zijn bewering dat Baghlan op de lijst van de Verenigde Naties staat vermeld als onveilig en dat heel de provincie Baghlan in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op geen enkele wijze aan.

Bijgevolg is er op basis van de informatie die de partijen de Raad aanreiken geen reden om aan te nemen dat er op dit ogenblik in het district Puli Khumri een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Vernietiging

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER